

ME

OVERSTAP TINY VAN DER VLEUTEN

Van kalveren naar peppelhout

Een investering van een paar ton in zijn kalverhouderij vond Tiny van der Vleuten uit Gemonde niet verantwoord meer. Daarom schakelde hij over naar de handel in peppelhout.

Domien van der Meijden

Gemonde

'Als je niet zelf kiest, dan kiest de overheid wel voor je en dan is het afgelopen." Om aan de nieuwe milieuregels voor zijn kalverhouderij te voldoen, zou Tiny van der Vleuten een flinke investering moeten doen en dan vond hij niet verantwoord. „Ik ben van het zelf kiezen en naar de toekomst kijken. Daarom ben ik overgeschakeld naar populierenhout, waarin nog een wereld te winnen is.”

De Gemondenaar nam in 1979 het bedrijf over van zijn vader. „Ik heb nu nog wel een aantal kalveren, maar dat bouw ik verder af. Ik ga over op het opwaarderen van populierenhout door hout te sorteren en knoestvrij te maken. Populieren waren vroeger voor de klompenindustrie, om lucifers van te maken of voor de mijnbouw. Dat is er alle drie niet of nauwelijks meer.”

Schoon product

Van der Vleuten kwam in contact met Stichting Peppelhout, die nieuwe toepassingen zoekt voor populierenhout. Het Brabantse landschap is juist het bekend vanwege het fraaie coulissenlandschap vol hoge, ruisende populieren. „Als ik in de kalveren zou blijven, moest ik groeien naar zeker 1300 kalveren en tonnen investeren voor een relatief laag rendement. Dat moet je niet

doen, dat is niet slim. Dus doe ik nu opslag van populierenhout en bewerking ervan voor Stichting Peppelhout. Een mooi, schoon product. Duurzaam en het kan allerlei toepassingen krijgen in de bouw, meubelindustrie en is zelfs geschikt voor aanmaakstokjes.”

Zijn bedrijf behoeft nauwelijks aanpassingen. „Van een stal maak ik een houthok. Van een grotere stal wil ik het dak wat omhoog doen, zodat ik daar mooi de opslag in kan maken. Het hout kan ik zoetjesaan drogen in de stal. Ik hoef dus geen stallen af te breken en gebruik straks nauwelijks energie voor het drogen. Dat is super duurzaam.”

Het omschakelen betekent overigens wel dat de kalverhouder in Gemonde nog een nieuwe vergun-

ning moet krijgen. „Ik hoop dat dat snel rondkomt.” Zeker omdat hij dicht bij het natuurgebied De Geelders zit, denkt hij dat dit ook winst is voor de natuur. De uitstoot van ammoniak is er niet met hout en het hergebruik van bestaande stallen levert ook geen milieuproblemen op.

Zaagmachines

De buurt hoeft volgens Van der Vleuten ook niet bang te zijn voor lawaai van schuur- of zaagmachines. „Dat gebeurt in de achterste hal, die al is aangepast. Ik wil met de burens op goede voet blijven. Dat vind ik belangrijk en we kunnen met ons houtbedrijf een paar mensen aan het werk zetten die bijvoorbeeld afstand tot de arbeidsmarkt hebben en een baan zoeken.”

▲ Tiny van der Vleuten aan het werk in zijn sorteercentrum voor peppelhout. FOTO DOMIEN VAN DER MEIJDEN/BD

“Ik hoef geen stallen af te breken, het is heel duurzaam

– Tiny van der Vleuten

Job Wittens van Stichting Peppelhout vindt het prachtig dat dit agrarisch bedrijf nu een sorteer- en bewerkingscentrum is geworden voor populierenhout. „Vroeger verdienden veel boeren wat aan hun peppels. Vaak meer dan aan hun dieren. Dat wilden we nu opnieuw, maar dan in een modern jasje, om het populierenlandschap in Brabant te behouden voor de toekomst.”

Van der Vleuten is er blij mee. „Weinig mensen hebben nog een passie voor varkens of koeien. Mijn kinderen willen de kalverhouderij ook niet overnemen. Het hout is wel populair. En stel dat er de komende tien jaar nog een paar honderdduizend woningen nodig zijn, dan is er veel hout nodig. Dus is er voor dit houtbedrijf echt een toekomst.”

Twijfels over echtheid van Boxtels bloeddook

Dragen de schrijnwerkers tijdens de Heilige Bloedprocessie in Boxtel nu het echte doek van het bloedwonder van priester Eligius van den Aker uit de 14de eeuw rond? Of ligt dat originele doek nog in het Belgische Hoogstraten en heeft Boxtel een soort surrogaat?

Domien van der Meijden

Boxtel

Oud-Boxtelaar Peter van Zoest van de broederschap van schrijnwerkers dringt aan op extra onderzoek. „Nee, ik wil de mooie traditie van de Bloedprocessie in Boxtel niet om zeep helpen. Ik loop zelf al vele jaren mee als schrijnwerker. Maar een

paar jaar terug waren er zorgen over de goede conservering van het doek en is het onderzocht bij de Universiteit in Amsterdam. Daar rezen opnieuw twijfels over de echtheid van het altaarlinnen, waar Eligius witte miswijn op knoeide en dat veranderde in Christus' rode bloed. Net als in 1952, toen pater Adriaan de Koning (Witte Paters) al twijfelde over de echtheid van het doek dat in Boxtel aanwezig is.”

Inspectie

Even terug naar 2016, toen onder leiding van René Lugtigheid, vakdocente textielrestauratie Universiteit van Amsterdam, de Boxtelse bloeddook aan een inspectie werd onderworpen met het oog op een

goede conservering. Van Zoest: „In aansluiting op het document van pater De Koning, gaf de onderzoeker aan dat het weefsel van de doek feitelijk veel te grof is voor een ‘cor-

“Het doek moet zijn dichtgeweven om stukjes van de hostie op te vangen

– Peter van Zoest

porale’. Deze moet namelijk zijn dichtgeweven om stukjes van de geconsecreerde hostie op te vangen die vrijkomen bij het breken ervan.

Vooraf de opmerking dat de doek in Hoogstraten een ‘kraanogweefsel’ heeft, een damastweefsel, zette haar aan het denken.”

Ander type weefsel

Corporalen zijn namelijk altijd van damastweefsel gemaakt, of van een dichtgeweven linnenweefsel. De doek uit Boxtel is een ander type weefsel. Van Zoest: „Het Boxtelse doek is niet dun van ouderdom, wat wel wordt gesuggereerd, maar een vrij grof batist, zoals pater De Koning al in 1952 noteert. Een weefsel, dat zeer zeker niet kan worden aanbevolen de partikels van de H. Hostie bijeen te houden. De Doek van Hoogstraten is van een vast weefsel, van een normale corporaal.”

Pater De Koning beweerde in 1952 al dat Boxtel niet het originele doek heeft. Hij bezocht toen Hoogstraten in België. Tijdens de protestantse bezetting werd het doek een paar eeuwen geleden naar België gebracht. Daar zou het katholieke relikveilig zijn. In 1924 keerde het doek terug naar Boxtel.

Op basis van oude documenten en eigen waarneming opperde De Koning dat de Boxtelse doek niet de oorspronkelijke wonderdoek is, zoals altijd werd beweerd, maar er slechts als verpakkingsmateriaal voor diende. Daarmee zou Boxtel slechts in het bezit zijn van een zogeheten aanrakingsrelikveilig. Volgens Van Zoest verdient het allemaal nader onderzoek.